



Arrest

nr. 182 038 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het district Chahardara (provincie Kunduz). U bent een Tadzjiek van etnische origine.

Uw vader had een grondconflict met Pashtoenen. Bij een gevecht geraakte uw broer zwaargewond aan het hoofd. Omwille van dit conflict moest uw familie naar Kunduz stad verhuizen. U was toen ongeveer zes jaar oud. De vete escaleerde en in 2008 werden uw vader en uw broer vermoord. U vluchtte vervolgens naar Nederland en diende er een asielaanvraag in. U zou vier jaar in Nederland verblijven. U

leerde er S.(...) H.(...), geboren in Kabul, kennen. Zij woonde al vele jaren in Nederland met haar familie en heeft de Nederlandse nationaliteit. Jullie hadden enkele jaren een relatie. Dit was niet naar de zin van de familie van S.(...), die een huwelijk met haar neef S.(...) in Afghanistan voor ogen had. Op een dag hebben zij S.(...) opgesloten in een kamer. Zij hielden haar twee dagen vast. S.(...) vreesde dat haar familie haar wilde vermoorden en vertrok in december 2011 naar Afghanistan. U, die op dat moment zelf nog de behandeling van uw beroep tegen een negatieve beslissing van de Nederlandse asielinstantie IND afwachtte, bent haar op 15 februari 2012 achterna gereisd. Op 21 februari 2012 huwden jullie in Kunduz, waar jullie op dat moment ook woonden. Het eerste jaar verliep zonder problemen. Op 25 februari 2013 werd uw dochter geboren.

Uw geluk bleef niet duren. S.(...) kwam jullie uiteindelijk op het spoor. Geregeld veranderde u van adres in Kunduz. S.(...) lichtte de Taliban in. Hij zei hen dat u een vrouw uit Europa had ontvoerd en dat u een bekeerling bent. U ontving een dreigbrief van de Taliban. Vervolgens verliet u Kunduz en ging u naar de provincie Badakhshan. U werkte er als chauffeur. Op een dag leende u uw taxi uit aan uw neef I.(...). Hij en zijn passagiers werden tegengehouden door gemaskerde en gewapende individuen. Zij werden geslagen. Blijkbaar waren deze personen naar u op zoek. U bent met uw gezin naar Kunduz teruggekeerd, waarna u het land verliet. Uw vrouw en dochter zijn bij uw moeder in Kunduz achtergebleven.

Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland bent u naar België gekomen. Op 12 juli 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen vreest met S.(...), de andere familieleden van uw vrouw en met de Taliban. Ongeveer drie maanden geleden werd het huis in Kunduz aangevallen. Er werd geschoten, waarbij uw dochter gewond geraakte. Voorts acht u de algemene situatie in Kunduz onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, een kopie van uw huwelijksakte (met vertaling naar het Engels), een kopie van een Belgisch verblijfsdocument van uw vrouw, een kopie van haar Nederlands paspoort, een kopie van de taskara van uw dochter (met vertaling naar het Engels), een kopie van de geboorteakte van uw dochter (eveneens naar het Engels vertaald), een klacht van uw neef I.(...) die hij na de aanval indiende, een dreigbrief van de Taliban, foto's van uw dochter die gewond geraakte bij het schietincident en prints van mails tussen S.(...) en de Nederlandse en Belgische autoriteiten. Enkele dagen na het gehoor heeft u nog volgende documenten overgemaakt: een kopie van een brief van het Rode Kruis en een print van het emailverkeer tussen uw vrouw en de Nederlandse ambassade in Islamabad.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u eerder al in Nederland verbleven heeft. Uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat u zich daar met het oog op het verwerven van een verblijfsstatuut bediend heeft van frauduleuze verklaringen. U zegt dat u er heeft verklaard dat uw familie verwikkeld geraakte in een grondconflict en dat u om die reden Afghanistan een eerste keer diende te verlaten. U geeft aan dat de Nederlandse autoriteiten "waarschijnlijk" geen geloof zouden hebben gehecht aan het asielrelaas dat u daar opdiste (CGVS, p.4). Dat de asielinstanties in Nederland negatief oordeelden over uw asielaanvraag en meenden dat uw relaas niet geloofwaardig was, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u problemen heeft gekend met de familie van de vrouw waarmee u in 2012 gehuwd bent. U zegt dat u S.(...) in Nederland leerde kennen maar beweert dat haar familie zich tegen jullie relatie kantte. Echter, op diverse punten is uw relaas hieromtrent bijzonder vaag en weinig logisch gebleken.

Zo dient te worden vastgesteld dat u bijzonder onduidelijk bent over de familieleden van S.(...) die u zegt te vrezen. U verklaart dat S.(...) met haar neef S.(...) moest huwen maar u kent de familienaam

van S.(...) niet (CGVS, p.8). De neven van S.(...) zouden u eveneens hebben bedreigd maar ook van geen van hen kent u de naam (CGVS, p.8). U verklaart dat S.(...) behalve M.(...) nog een tweede broer heeft maar u kan zich de naam van haar tweede broer niet herinneren (CGVS, p.13). Nochtans zou u ook deze persoon vrezen. Ook haar ooms die in Nederland wonen en die u naar het leven zouden hebben gestaan, kent u niet bij naam (CGVS, p.13). Gevraagd of u namen kent van andere familieleden van S.(...), blijkt dit ook al niet het geval (CGVS, p.18). Het is opmerkelijk dat u nauwelijks enige informatie blijkt te hebben over haar familieleden die jullie al die tijd zouden hebben bedreigd. Dit is een eerste vaststelling die doet twifelen aan uw bewering als zou men zich tegen jullie huwelijk hebben gekant.

Voorts heeft u verklaard dat S.(...) uit vrees voor haar familie naar Afghanistan terugkeerde en zich bij uw moeder in Kunduz ging vestigen. Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat een vrouw het besluit zou nemen om in haar eentje terug te keren naar Afghanistan, nota bene het land waar niet alleen S.(...) en diens familieleden maar ook haar eigen wraakzuchtige familieleden zouden wonen. S.(...) verbleef volgens uw verklaringen achttien of twintig jaar in Nederland en heeft Afghanistan bijgevolg nooit gekend. De vaststelling dat S.(...) de Nederlandse nationaliteit heeft, maakt dergelijke vestiging in een volatiele regio als Kunduz nog ongeloofwaardiger. Voor een alleenstaande vrouw en burger van de Europese Unie zijn er ongetwijfeld andere vestigingsalternatieven voorhanden.

Eveneens ongeloofwaardig is dat u en uw vrouw in Nederland nooit de bescherming van de Nederlandse autoriteiten hebben ingeroepen maar jullie dit pas deden toen jullie al in Afghanistan waren. U verklaart dat u bang was dat de Nederlandse politie jullie aan haar familie zou uitleveren, dat u dacht dat Nederlandse autoriteiten handelen zoals de Afghaanse en dat u pas later vernam dat de politie in Nederland zoiets niet zou doen en jullie integendeel zou beschermen (CGVS, p.5). Dergelijke argumentatie kan niet overtuigen. Dat ook S.(...) zich niet tot de Nederlandse autoriteiten zou wenden maar er integendeel voor zou kiezen om te vluchten naar een land dat zij niet kent, is geenszins aannemelijk.

Voorts legt u een Belgische verblijfskaart van S.(...) neer. Gevraagd wanneer en waarom zij dan in België was, zegt u eerst dat u het niet weet (CGVS, p.5). Vervolgens verklaart u toch dat zij hier alleen woonde, meer bepaald in Sint-Niklaas waar ze in een supermarkt werkte (CGVS, p.6). Gevraagd of S.(...) dan in België woonde toen zij naar Afghanistan terugkeerde, zegt u dat haar familie in Nederland was en zijzelf in België (CGVS, p.6). Dergelijk beeld van een blijkbaar geëmancipeerde vrouw valt maar moeilijk te rijmen met uw relaas even daarvoor, toen u nog beweerde dat zij door haar familie werd vastgehouden en naar Afghanistan vertrok nadat zij haar lieten gaan (CGVS, p.4). Dat S.(...) een verblijfplaats had in België, maakt het overigens nog ongeloofwaardiger dat zij ervoor zou hebben gekozen om als alleenstaande vrouw te verhuizen naar Kunduz. U stelt dat jullie bang waren voor het deel van haar familie dat in België woont en dat zij door deze mensen vreesde te worden gedood (CGVS, p.7). Dergelijke uitleg overtuigt niet en is zelfs in tegenstrijd met de vaststelling dat u en ook S.(...) zich nu wel weer in België willen vestigen.

Nog andere vaststellingen tonen aan dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht. Gevraagd of uw vrouw een Facebook account heeft, stelt u dat zij daarvoor de naam T.(...) S.(...) gebruikt (CGVS, p.10). Echter, haar e-mailadres ansari afghan25 (zie de correspondentie met de Nederlandse en Belgische autoriteiten) leidt naar de account van ene A.(...) A.(...). Deze geeft aan in Kabul te wonen en er te studeren aan de universiteit. Bovendien blijkt zij bevriend met M.(...) H.(...), die op zijn account laat weten dat hij eerder in Volendam studeerde maar nu in Londen woont. Deze gegevens komen overeen met de verklaringen die u aflegde over de broer van S.(...). U stelde inderdaad dat een van haar broers M.(...) H.(...) heet en in Volendam woonde (CGVS, p.10). De vaststelling dat S.(...) bevriend blijkt met een broer die haar en u zou willen vermoorden, ondergraaft uw geloofwaardigheid verder. Voorts stelt u dat jullie op de vlucht waren voor de neven van S.(...) en op verschillende locaties in Kunduz en Badakhshan woonden. Echter, een door het Afghaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken gecertificeerde geboorteakte van uw dochter H.(...), geeft aan dat zij op 25 februari 2013 in Ahmad Shah Baba Mina in de hoofdstad Kabul geboren is. Eveneens merkwaardig is dat u een kopie van een Nederlands paspoort van S.(...) neerlegt maar dat dit document op 7 december 2012 blijkt te zijn afgeleverd in Kuala Lumpur (Maleisië). Hiermee geconfronteerd, biedt u geen verklaring (CGVS, p.8). Uit dergelijke vaststellingen blijkt alvast niet dat S.(...) een ondergedoken bestaan leidde bij uw moeder in Kunduz. U verklaarde voorts dat jullie door de neven van S.(...) werden opgejaagd en van Kunduz naar Badakhshan moesten vluchten. U stelt dat u een dreigbrief van de Taliban kreeg en dat u daags nadien naar Badakhshan vertrokken bent. Echter, u meent dat dit in de zomer, ergens in de

derde of vierde maand van 1394 was (CGVS, p.17), terwijl na lezing van de dreigbrief blijkt dat deze geschreven werd op de 25e van de tiende maand van 1393 (CGVS, p.17), dus in de winter en een half jaar eerder dan u verklaart. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u veel vergeten bent door uw problemen, wat geen afdoende verklaring is. Mocht u werkelijk met vrouw en kind naar de provincie Badakhshan verhuisd zijn, dan zou u ongetwijfeld nauwkeuriger kunnen duiden wanneer dat gebeurde. Opnieuw blijkt het niet geloofwaardig dat u jarenlang op de vlucht was.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten veranderen de appreciatie van het CGVS niet. Uw taskara moet aantonen dat u van Kunduz afkomstig bent maar zegt niets over uw verblijfplaatsen in de afgelopen jaren. Bovendien blijkt dit document te zijn opgemaakt in 1388. U geeft zelf ook aan dat u op dat moment in Nederland verbleef. Het is opmerkelijk dat de taskara in uw afwezigheid kon worden opgemaakt. Informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, geeft overigens aan dat frauduleuze Afghaanse (identiteits)documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn in de Afghaanse steden. Dergelijke vaststellingen relativeren de bewijswaarde van uw taskara, alsook van de taskara van uw dochter en van uw huwelijksakte in belangrijke mate. Dat u voorts een kopie van de Belgische verblijfskaart en van het Nederlandse paspoort van S.(...) neerlegt, bewijst nog niet dat jullie tegen de zin van haar familie gehuwd zijn. De foto's van een kind met verwondingen aan het gezicht, zeggen niets over de manier waarop deze verwondingen tot stand zijn gekomen. Dergelijke foto's kunnen een relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. De brief van de Taliban is, zoals hierboven al aangetoond, een ongeloofwaardig document gebleken. Hetzelfde kan worden gezegd van de petitiebrief waarin de zogezegde problemen met de Taliban worden aangeklaagd. Ook het e-mailverkeer met de Belgische en de Nederlandse autoriteiten is niet van die aard dat uw geloofwaardigheid erdoor wordt hersteld. Zo blijkt uit geen van deze mails wie de afzender is. Dat het bijvoorbeeld S.(...) was die de ambassade aanschreef, kan hier onmogelijk uit worden afgeleid. Evenmin blijkt wanneer deze mails zouden zijn verstuurd. Bovendien wordt in deze berichten in vage bewoordingen melding gemaakt van de ongeloofwaardig bevonden problemen en wordt uw naam niet eens vernoemd. Tot slot blijkt uit de antwoorden van de Belgische en Nederlandse autoriteiten niet dat de juistheid van de door S.(...) ingeroepen problemen op een of andere manier kon worden nagegaan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van

regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende

of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u tien jaar school gelopen heeft (verklaring DVZ d.d. 28 augustus 2015, punt 11). Bijgevolg bent u een geletterd persoon. U spreekt Dari, de voertaal in Kabul. U verklaart dat u chauffeur van beroep bent (verklaring DVZ d.d. 28 augustus, punt 12). Verwacht mag worden dat u als vierentwintigjarige man al her en der werkervaring heeft opgedaan. Zoals hierboven al aangegeven, is het weinig geloofwaardig dat S.(...) zich in Kunduz ging vestigen. Veeleer mag worden verondersteld dat zij in Kabul verblijft, vanwaar zij oorspronkelijk afkomstig is en waar volgens u ook haar familie zou wonen. Gezien het CGVS het niet geloofwaardig acht dat u problemen kende met uw schoonfamilie, mag worden verondersteld dat deze familie u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan minstens tijdelijk kan opvangen. Tot slot dient te worden opgemerkt dat, gezien het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde problemen met de familie van S.(...), kan worden geconcludeerd u in februari 2012 zelf al eens vrijwillig naar Kabul bent teruggekeerd en dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u zich daarna, uit angst voor de schoonfamilie in Kabul, met uw vrouw en kind in Kunduz en Badakhshan ging vestigen. Dat u al die tijd in Kabul was, kan dus niet worden uitgesloten.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat een enig middel blijkt te zijn beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b) en c) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen

die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u eerder al in Nederland verbleven heeft. Uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat u zich daar met het oog op het verwerven van een verblijfsstatuut bediend heeft van frauduleuze verklaringen. U zegt dat u er heeft verklaard dat uw familie verwickeld geraakte in een grondconflict en dat u om die reden Afghanistan een eerste keer diende te verlaten. U geeft aan dat de Nederlandse autoriteiten “waarschijnlijk” geen geloof zouden hebben gehecht aan het asielrelaas dat u daar opdiste (CGVS, p.4). Dat de asielinstanties in Nederland negatief oordeelden over uw asielaanvraag en meenden dat uw relaas niet geloofwaardig was, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u problemen heeft gekend met de familie van de vrouw waarmee u in 2012 gehuwd bent. U zegt dat u S.(...) in Nederland leerde kennen maar beweert dat haar familie zich tegen jullie relatie kantte. Echter, op diverse punten is uw relaas hieromtrent bijzonder vaag en weinig logisch gebleken.

Zo dient te worden vastgesteld dat u bijzonder onduidelijk bent over de familieleden van S.(...) die u zegt te vrezen. U verklaart dat S.(...) met haar neef S.(...) moest huwen maar u kent de familienaam van S.(...) niet (CGVS, p.8). De neven van S.(...) zouden u eveneens hebben bedreigd maar ook van geen van hen kent u de naam (CGVS, p.8). U verklaart dat S.(...) behalve M.(...) nog een tweede broer heeft maar u kan zich de naam van haar tweede broer niet herinneren (CGVS, p.13). Nochtans zou u ook deze persoon vrezen. Ook haar ooms die in Nederland wonen en die u naar het leven zouden hebben gestaan, kent u niet bij naam (CGVS, p.13). Gevraagd of u namen kent van andere familieleden van S.(...), blijkt dit ook al niet het geval (CGVS, p.18). Het is opmerkelijk dat u nauwelijks enige informatie blijkt te hebben over haar familieleden die jullie al die tijd zouden hebben bedreigd. Dit is een eerste vaststelling die doet twijfelen aan uw bewering als zou men zich tegen jullie huwelijk hebben gekant.

Voorts heeft u verklaard dat S.(...) uit vrees voor haar familie naar Afghanistan terugkeerde en zich bij uw moeder in Kunduz ging vestigen. Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat een vrouw het besluit zou nemen om in haar eentje terug te keren naar Afghanistan, nota bene het land waar niet alleen S.(...) en diens familieleden maar ook haar eigen wraakzuchtige familieleden zouden wonen. S.(...) verbleef volgens uw verklaringen achttien of twintig jaar in Nederland en heeft Afghanistan bijgevolg nooit gekend. De vaststelling dat S.(...) de Nederlandse nationaliteit heeft, maakt dergelijke vestiging in een volatiele regio als Kunduz

nog ongeloofwaardiger. Voor een alleenstaande vrouw en burger van de Europese Unie zijn er ongetwijfeld andere vestigingsalternatieven voorhanden.

Eveneens ongeloofwaardig is dat u en uw vrouw in Nederland nooit de bescherming van de Nederlandse autoriteiten hebben ingeroepen maar jullie dit pas deden toen jullie al in Afghanistan waren. U verklaart dat u bang was dat de Nederlandse politie jullie aan haar familie zou uitleveren, dat u dacht dat Nederlandse autoriteiten handelen zoals de Afghaanse en dat u pas later vernam dat de politie in Nederland zoiets niet zou doen en jullie integendeel zou beschermen (CGVS, p.5). Dergelijke argumentatie kan niet overtuigen. Dat ook S.(...) zich niet tot de Nederlandse autoriteiten zou wenden maar er integendeel voor zou kiezen om te vluchten naar een land dat zij niet kent, is geenszins aannemelijk.

Voorts legt u een Belgische verblijfskaart van S.(...) neer. Gevraagd wanneer en waarom zij dan in België was, zegt u eerst dat u het niet weet (CGVS, p.5). Vervolgens verklaart u toch dat zij hier alleen woonde, meer bepaald in Sint-Niklaas waar ze in een supermarkt werkte (CGVS, p.6). Gevraagd of S.(...) dan in België woonde toen zij naar Afghanistan terugkeerde, zegt u dat haar familie in Nederland was en zijzelf in België (CGVS, p.6). Dergelijk beeld van een blijkbaar geëmancipeerde vrouw valt maar moeilijk te rijmen met uw relaas even daarvoor, toen u nog beweerde dat zij door haar familie werd vastgehouden en naar Afghanistan vertrok nadat zij haar lieten gaan (CGVS, p.4). Dat S.(...) een verblijfplaats had in België, maakt het overigens nog ongeloofwaardiger dat zij ervoor zou hebben gekozen om als alleenstaande vrouw te verhuizen naar Kunduz. U stelt dat jullie bang waren voor het deel van haar familie dat in België woont en dat zij door deze mensen vreesde te worden gedood (CGVS, p.7). Dergelijke uitleg overtuigt niet en is zelfs in tegenstrijd met de vaststelling dat u en ook S.(...) zich nu wel weer in België willen vestigen.

Nog andere vaststellingen tonen aan dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht. Gevraagd of uw vrouw een Facebook account heeft, stelt u dat zij daarvoor de naam T.(...) (...) gebruikt (CGVS, p.10). Echter, haar e-mailadres ansari afghan25 (zie de correspondentie met de Nederlandse en Belgische autoriteiten) leidt naar de account van ene A.(...) A.(...). Deze geeft aan in Kabul te wonen en er te studeren aan de universiteit. Bovendien blijkt zij bevriend met M.(...) H.(...), die op zijn account laat weten dat hij eerder in Volendam studeerde maar nu in Londen woont. Deze gegevens komen overeen met de verklaringen die u aflegde over de broer van S.(...). U stelde inderdaad dat een van haar broers M.(...) H.(...) heet en in Volendam woonde (CGVS, p.10). De vaststelling dat S.(...) bevriend blijkt met een broer die haar en u zou willen vermoorden, ondergraaft uw geloofwaardigheid verder. Voorts stelt u dat jullie op de vlucht waren voor de neven van S.(...) en op verschillende locaties in Kunduz en Badakhshan woonden. Echter, een door het Afghaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken gecertificeerde geboorteakte van uw dochter H.(...), geeft aan dat zij op 25 februari 2013 in Ahmad Shah Baba Mina in de hoofdstad Kabul geboren is. Eveneens merkwaardig is dat u een kopie van een Nederlands paspoort van S.(...) neerlegt maar dat dit document op 7 december 2012 blijkt te zijn afgeleverd in Kuala Lumpur (Maleisië). Hiermee geconfronteerd, biedt u geen verklaring (CGVS, p.8). Uit dergelijke vaststellingen blijkt alvast niet dat S.(...) een ondergedoken bestaan leidde bij uw moeder in Kunduz. U verklaarde voorts dat jullie door de neven van S.(...) werden opgejaagd en van Kunduz naar Badakhshan moesten vluchten. stelt dat u een dreigbrief van de Taliban kreeg en dat u daags nadien naar Badakhshan vertrokken bent. Echter, u meent dat dit in de zomer, ergens in de derde of vierde maand van 1394 was (CGVS, p.17), terwijl na lezing van de dreigbrief blijkt dat deze geschreven werd op de 25e van de tiende maand van 1393 (CGVS, p.17), dus in de winter en een half jaar eerder dan u verklaart. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u veel vergeten bent door uw problemen, wat geen afdoende verklaring is. Mocht u werkelijk met vrouw en kind naar de provincie Badakhshan verhuisd zijn, dan zou u ongetwijfeld nauwkeuriger kunnen duiden wanneer dat gebeurde. Opnieuw blijkt het niet geloofwaardig dat u jarenlang op de vlucht was.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten veranderen de appreciatie van het CGVS niet. Uw taskara moet aantonen dat u van Kunduz afkomstig bent maar zegt niets over uw verblijfplaatsen in de afgelopen jaren. Bovendien blijkt dit document te zijn opgemaakt in 1388. U geeft zelf ook aan dat u op dat moment in Nederland verbleef. Het is opmerkelijk dat de taskara in uw afwezigheid kon worden opgemaakt. Informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, geeft overigens aan dat frauduleuze Afghaanse (identiteits)documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn in de Afghaanse steden. Dergelijke vaststellingen relativeren de bewijswaarde

van uw taskara, alsook van de taskara van uw dochter en van uw huwelijksakte in belangrijke mate. Dat u voorts een kopie van de Belgische verblijfskaart en van het Nederlandse paspoort van S.(...) neerlegt, bewijst nog niet dat jullie tegen de zin van haar familie gehuwd zijn. De foto's van een kind met verwondingen aan het gezicht, zeggen niets over de manier waarop deze verwondingen tot stand zijn gekomen. Dergelijke foto's kunnen een relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. De brief van de Taliban is, zoals hierboven al aangetoond, een ongeloofwaardig document gebleken. Hetzelfde kan worden gezegd van de petitiebrief waarin de zogezegde problemen met de Taliban worden aangeklaagd. Ook het e-mailverkeer met de Belgische en de Nederlandse autoriteiten is niet van die aard dat uw geloofwaardigheid erdoor wordt hersteld. Zo blijkt uit geen van deze mails wie de afzender is. Dat het bijvoorbeeld S.(...) was die de ambassade aanschreef, kan hier onmogelijk uit worden afgeleid. Evenmin blijkt wanneer deze mails zouden zijn verstuurd. Bovendien wordt in deze berichten in vage bewoordingen melding gemaakt van de ongeloofwaardig bevonden problemen en wordt uw naam niet eens vernoemd. Tot slot blijkt uit de antwoorden van de Belgische en Nederlandse autoriteiten niet dat de juistheid van de door S.(...) ingeroepen problemen op een of andere manier kon worden nagegaan.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Blijkens verzoekers verklaringen heeft hij eerder asiel aangevraagd in Nederland en zich voor de Nederlandse asielautoriteiten beroepen op een grondconflict waarin zijn familie in Afghanistan verwikkeld zou zijn geraakt. Verzoeker geeft aan dat deze asielaanvraag werd afgewezen en stelt dat dit waarschijnlijk komt doordat hij niet werd geloofd (stuk 9, gehoorverslag, p. 4). Dat de Nederlandse asielinstanties verzoekers asielaanvraag afwezen en dat verzoeker vervolgens niet wachtte op de uitspraak in beroep om naar zijn land van herkomst terug te keren, doet afbreuk aan de vrees die hij op grond van de in het kader van de Nederlandse asielprocedure voorgehouden feiten zou hebben gehad. In zoverre verzoeker de dreiging uitgaande van de familieleden van zijn vrouw in Nederland aanwijst als reden voor zijn terugkeer naar Afghanistan, moet worden vastgesteld dat hij geen afdoende verklaring heeft gegeven voor zijn nalaten hiertegen de bescherming van de Nederlandse autoriteiten in te roepen. Aldus kon de verwerende partij met reden oordelen dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de motieven waarop hij zich ten aanzien van de Nederlandse asielautoriteiten heeft beroepen en dat dit gegeven zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Dat voormelde motieven geen verband houden met de feiten waarop verzoeker zich *in casu* beroept, doet hieraan geen afbreuk.

In zoverre verzoeker meent dat de verwerende partij zich bedient van zeer subjectief en vooringenomen taalgebruik waar zij stelt dat verzoeker voor de Nederlandse autoriteiten een asielrelaas “*opdiste*”, toont hij niet aan dat de verwerende partij zich op subjectieve en bevooroordeelde wijze een oordeel zou hebben gevormd over zijn asielrelaas. De Raad stelt immers vast dat de verwerende partij haar stelling dat verzoeker niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij problemen heeft gekend met de familie van zijn vrouw onderbouwt met motieven die stuk voor stuk steun vinden in het administratief dossier. Teneinde deze motieven te ontkrachten kan verzoeker niet volstaan met het argument dat de verwerende partij bevooroordeeld of vooringenomen zou zijn geweest omdat een eerdere asielaanvraag werd afgewezen, maar dient hij deze *in concreto* en op pertinente wijze te weerleggen.

Verzoekers opvallend gebrek aan informatie over de familieleden die hem en zijn vrouw zouden hebben bedreigd is nefast voor de geloofwaardigheid van zijn bewering dat deze familieleden zich tegen zijn huwelijk zouden hebben gekant. De Raad acht niet aannemelijk dat verzoekers vrouw hem niets over haar familieleden heeft willen vertellen, noch dat verzoeker zich over hen niet nader zou hebben geïnformeerd, nu het hier toch de personen betreft die hem naar het leven stonden en voor wie hij stelt een geïntegreerde vrees te koesteren.

De louter theoretische mogelijkheid dat verzoekers vrouw wel degelijk op haar eentje naar Afghanistan zou zijn gereisd om zich vervolgens bij verzoekers moeder in de provincie Kunduz te vestigen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat aan deze gang van zaken *in casu* geen geloof kan worden gehecht, gelet op het feit dat verzoekers vrouw al op jonge leeftijd naar Nederland kwam en als EU-burger in aanmerking komt voor veiligere vestigingsalternatieven dan de regio Kunduz in Afghanistan. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, staat op basis van het gevoegde e-mailverkeer dat in 2011 en 2012 heeft plaatsgevonden tussen zijn vrouw enerzijds en de politie van de gemeente Sint-Niklaas en de ambassade van Nederland in Kaboel anderzijds (stuk 3) geenszins vast dat verzoekers vrouw in 2011 Nederland alleen heeft verlaten. Hetgeen verzoekers vrouw in haar e-mail van 1 oktober 2012 heeft verklaard aan de lokale recherche van de politie van Sint-Niklaas ontbeert elke objectieve bewijswaarde. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het antwoord van verzoekers vrouw op de e-

mail waarin zij van de aangifte van haar verdwijning op de hoogte werd gesteld en gevraagd werd contact op te nemen om een regeling uit te werken meer dan acht maanden op zich liet wachten. Hiervoor geeft zij zelf als uitleg dat ze niet buiten kon komen om contact op te nemen en via een vriend toegang kreeg tot het internet, wat geen overtuigende verklaring is.

Dat verzoekers vrouw *in tempore non suspecto*, meer bepaald in haar e-mail van 9 oktober 2012 gericht aan de lokale recherche van de politie van Sint-Niklaas, heeft beweerd dat zij geen familie in België heeft, neemt niet weg dat verzoeker blijkens het gehoorverslag de aanwezigheid van familieleden in België uitdrukkelijk noemde als reden waarom verzoekers vrouw niet in België kon wonen (stuk 9, gehoorverslag, p. 7). De blote bewering dat verzoekers verklaring verkeerd werd begrepen, dan wel verkeerd werd vertaald door de tolk, kan niet worden aanvaard.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn vrouw in het bezit zou zijn van meerdere diploma's van hogere opleidingen, bevestigt hij slechts het beeld van een geëmancipeerde vrouw dat reeds tijdens zijn gehoor naar voren kwam en waaromtrent in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat het maar moeilijk te rijmen valt met het relaas volgens hetwelk zijn vrouw zou zijn vastgehouden door haar familie en naar Afghanistan zou zijn vertrokken nadat zij haar lieten gaan.

De algemene beweringen dat de naam 'Arzu Ansary' een zeer courante naam is in Afghanistan en dat mensen die met elkaar bevriend zijn op Facebook niet noodzakelijk met elkaar communiceren weerleggen noch verklaren de gedane vaststellingen met betrekking tot het Facebookprofiel dat gekoppeld blijkt aan het door verzoekers vrouw gebruikte e-mailadres.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor wel degelijk werd geconfronteerd met de vaststelling dat de door het Afghaanse ministerie van Buitenlandse Zaken gecertificeerde geboorteakte van zijn dochter Kabul vermeldt als haar geboorteplaats (stuk 9, gehoorverslag, p. 8). Dat het hier om een vergissing in de vertaling zou gaan die door het ministerie niet werd opgemerkt, is een blote bewering die niet wordt gestaafd.

De Raad acht het tevens volstrekt niet aannemelijk dat verzoekers vrouw haar paspoort zou hebben aangevraagd bij de Nederlandse ambassade in Islamabad en dat dit paspoort vervolgens zou zijn uitgegeven door de daartoe onbevoegde Nederlandse ambassade in Kuala Lumpur die het zou hebben verstuurd naar Islamabad. Verzoeker werpt op dat het aannemelijk is dat hij niet op de hoogte is van alle details betreffende de wijze waarop zijn vrouw haar paspoort vier jaar geleden heeft bekomen, maar gaat eraan voorbij dat hij er volgens zijn verklaringen bij was toen het paspoort in Islamabad werd aangevraagd (stuk 9, gehoorverslag, p. 8, 9). Bovendien is de vaststelling dat het paspoort een andere plaats van uitgifte vermeldt dan verzoeker voorhoudt geenszins een detail, maar een element dat de geloofwaardigheid van het ondergedoken bestaan van verzoeker en zijn vrouw na hun terugkeer naar Afghanistan in sterke mate aantast.

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan van verzoeker worden verwacht dat hij minstens weet in welk jaar en jaargetijde hij de door hem neergelegde dreigbrief van de taliban ontving, nu deze gebeurtenis dermate ingrijpend bleek dat verzoeker de dag erop met vrouw en kind naar een andere provincie in Afghanistan besloot te verhuizen (stuk 9, gehoorverslag, p. 17).

Waar verzoeker zich afvraagt waarom hij door de verwerende partij niet werd uitgenodigd de integrale kopieën van het e-mailverkeer met de Belgische en Nederlandse autoriteiten neer te leggen binnen de dagen volgend op zijn gehoor op 27 april 2016, gaat hij eraan voorbij dat hij zijn onvolledige prints slechts twee dagen na het gehoor heeft neergelegd en dat het hoe dan ook de verantwoordelijkheid van de asielzoeker is om ervoor te zorgen dat uit neergelegde e-mails minstens blijkt wie afzender en ontvanger is en wanneer ze werden verstuurd. In zoverre hij beweert dat hij bij zijn verzoekschrift de integrale versie van de eerder neergelegde e-mails voegt (stuk 3), moet worden vastgesteld dat het hier op één bericht na (de e-mail van 1 oktober 2012) om e-mailverkeer gaat dat door verzoeker nog niet eerder werd voorgelegd.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van

herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan*" van 25 januari 2016) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation Update*" van januari 2016, gevoegd bij het administratief dossier), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile' doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul houdt stand in het licht van meer recente informatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels haar aanvullende nota van 29 december 2016 (zie EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van november 2016). De kritiek van verzoeker dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op rapporten van een jaar geleden is bijgevolg niet dienstig. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die van recentere datum is en kan aantonen dat de veiligheidssituatie in het voorgestelde vestigingsalternatief actueel een reëel risico inhoudt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u tien jaar school gelopen heeft (verklaring DVZ d.d. 28 augustus 2015, punt 11). Bijgevolg bent u een geletterd persoon. U spreekt Dari, (...) U verklaart dat u chauffeur van beroep bent (verklaring DVZ d.d. 28 augustus, punt 12). Verwacht mag worden dat u als vierentwintigjarige man al her en der werkervaring heeft opgedaan. Zoals hierboven al aangegeven, is het weinig geloofwaardig dat S.(...) zich in Kunduz ging vestigen. Veeleer mag worden verondersteld dat zij in Kabul verblijft, vanwaar zij oorspronkelijk afkomstig is en waar volgens u ook haar familie zou wonen. Gezien het CGVS het niet geloofwaardig acht dat u problemen kende met uw schoonfamilie, mag worden verondersteld dat deze familie u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan minstens tijdelijk kan opvangen. Tot slot dient te worden opgemerkt dat, gezien het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde problemen met de familie van S.(...), kan worden geconcludeerd u in februari 2012 zelf al eens vrijwillig naar Kabul bent teruggekeerd en dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u zich daarna, uit angst voor de schoonfamilie in Kabul, met uw vrouw en kind in Kunduz en Badakhshan ging vestigen. Dat u al die tijd in Kabul was, kan dus niet worden uitgesloten.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)"

Dat het een blote veronderstelling zou zijn dat verzoekers vrouw afkomstig is uit Kabul, wordt tegengesproken door verzoekers verklaringen dat zij in Kabul geboren is, op jonge leeftijd naar Nederland kwam en nog steeds veel familie heeft wonen in Kabul (stuk 21, verklaring DVZ, punt 15a; stuk 9, gehoorverslag, p. 11, 18). In de mate dat verzoeker geen afbreuk doet aan de hoger weergegeven vaststellingen op grond waarvan geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden verblijf van hem en zijn vrouw in Kunduz en Badakhshan in de jaren na hun terugkeer naar Afghanistan, kan niet worden uitgesloten dat verzoeker in werkelijkheid in Kabul verbleef. Het argument dat zijn echtgenote voor 2011 nooit in dit land heeft gewoond, is niet dienstig, aangezien de bestreden beslissing betrekking heeft op hem persoonlijk.

Dat verzoeker tijdens zijn gehoor niet in de gelegenheid zou zijn geweest zijn standpunt met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief te kennen te geven, vormt geen beletsel aangezien hij deze mogelijkheid in zijn verzoekschrift te baat neemt. Verzoeker voert evenwel geen argumenten aan die afbreuk vermogen te doen aan de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te willen vernietigen en zijn dossier terug te sturen naar de verwerende partij voor verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF